

Informace ke korektuře: Jak vidíte, jde o korekturu překladu (dokonce re-edičního), za normálních okolností byste tedy měli jako redaktoři k dispozici rukopis, případně minulé vydání textu, zkrátka předlohu schválenou od překladatele. Protože ji nyní nemáte a text očividně opisoval někdo velmi nepozorný, v korektuře se mohou objevit problémy, které bez této kontroly řešitelné nejsou. Nezapomeňte ale, máte provádět pouze korekturu jazykovou, ne stylistickou (ani tu byste nemohli dělat bez nahlížení do předlohy a tentokrát asi i do originálu), takže pokud na takovýto, bez předlohy neřešitelný, problém narazíte, pouze si jej označte, nesnažte se o vlastní řešení.

Pokuste se využít co největší škálu u těch značek, které se používají ve více tvarech, typech. Nezapomeňte, že redaktor se neobejde bez Pravidel českého pravopisu.

L. N.

G. K. Chesterton

Ohromné maličkosti

Kdysi žili dva chlapečkové, kteří trávili většinu času v zahradě před domem, protože jejich vila byla velice vzorná. Zahrada byla velká asi jako jídelní stůl a skládala se ze čtyř šterkem vysypaných pruhů, ze čtvercového trávníku se záhadnými kusy korku uprostřed a z jednoho záhonu červených sedmikrásek. Když si jednou dopoledne hráli v tomto romantickém prostředí, jakýsi kolemjdoucí, pravděpodobně roznašeč mléka, se naklonil přes plot a dal se s nimi do filosofické rozmluvy. Hoši, kterým budeme říkat Pavel a Petr, se velice živě zajímali o jeho postřehy. Protože ten roznašeč mléka – a to snad ani nemusím říkat – byla víla, která konala dobro v tomto přestrojení a

jako obvykle slibovala, že jim splní všechno, co si budou přát. Pavel přijal nabídku zcela věcně a stručně a vysvětlil, že si už dávno přál být obrem, aby mohl kráčet přes světadíly a oceány při dopolední procházce navštívit Niagarské vodopády a Himálaj, Roznašeč mléka vytáhl z náprsní tašky kouzelnou hůlku, spěšně a jen tak letmo jí mávl a v tu chvíli se ta vzorná vila se zahradou podobala malému domu pro panenku, který stál u Pavlových nohou. S hlavou nad mraky, se šel tedy Pavel podívat na Niagáru a na Himálaj. Ale když přišel k Himálaji, zjistil, že je docela malý a že vypadá hloupě jako ta korková skalka uprostřed jejich trávníku. A když našel Niagarské vodopády nebyly o nic větší než proudy vody, co teče s kohoutku v koupelně.

Ale všechno bylo malé a tak si neobyčejně znuřen lehl přes čtyři nebpět prerii a usnul. Naneštěstí se jeho hlav octla zrovna před chatou intelektuálního zálesáka, který právě v té chvíli vyšel ven v jedné ruce sekyru a v druhé knihu novotomické filosofie. Podíval se na tu knihu, pak na obra a pak zase na knihu, a v té knize stálo: Lze říci, že zlo pýchy znamená být neúměrný světu“. A tak zálesák knihu sklapl, vzal sekeru a asi tak týden a osm hodin sekal obrovi hlavu, až mu ji uťal. A tím to skončilo. To byl smutný a zároveň poučný příběh Pavlův. Pavel kupodivu vyslovil zcela opačnou žádost; Řekl že si už dávno přál být trpaslíkem na půl palce; a samozřejmě se jím hned stal .

po této proměně se octl uprostřed rozlehlé pláně porostlé vysokou džunglí, z níž tu a tam čněli podivé stromy a neskutečných tvarů se skalami tak vysokými a strmými, že to vypadalo jako nějaký úkaz na konci světa. A v dálce na ztrácejícím se obzoru viděl obrys dalšího lesa, který byl vyšší a ještě záhadnější a temně rudý jako by planul věčným ohněm. Vydal se teda za dobrodružstvím po té barevné pláni a nedošel dosud na její konec. To je Petrův a Pavlův příběh, který se vyznačuje všemi přednostmi moderní pohádky včetně té, že se naprosto nehodí pro děti; a také jsem ho nevyprávěl

Kvůli dětem, nýbrž pro jeho hloupek a podmětnost. Má být vlastně jakousi polehčující okolností a omluvou za následující stránky. Petr a Peval představují dva vlivy základní na současnou evropskou literaturu; a budiž mi dovoleno, abych vyjádřil, komu straním, touto nejvhodnější formou; i když to dokážu jak říkají malé holčičky, jen povídáním pohádky.

Jistě nemusím zdůrazňovat že, tím trpaslíkem jsem já sám. Jedinou omluvou pro změť je to, že ukazuje, čeho lze dosáhnout, když na obyčejný svět použijeme posvátných brýlí nadsázky. Jiná literární teorie, kterou v Anglii předstevuje Rudyard Kipling, hlásá, že my moderní lidé musíme získat původní nadšení tím, že se rozleznem do celého světa, zvykneme si na cestování a různé zeměpisné zvláštnosti a že budeme doma všude, tj., že nebudeme doma nikde.

Předpokládejme, že dívat se na člověka ve fraku jeskličující; a že přitom platí obě zmíněné metody. Kiplingova škola nám poručuje abychom se vydaly do Střední afriky a našli tam muže bez fraku, Škola, k níž patřím já radí dívat se tak dlouho dokud v tom fraku neuvidíme člověka. Budeme-li ho pozorovat vytrvale, možná že si ten frac kvůli nám nakonec sundá; a to je mnohem větší kompliment než kdyby smeknul klobouk. Jinými slovy tím, že faktům kolem sebe věnujeme pronikavou pozornost donutíme je, aby se změnily v dobrodružství, aby se vzdaly svého obvyklého významu a plnily svůj tajemný úkol. Cílem Kiplingovské literatury ukázat je kolik pozorných věcí může člověk spatřit, jeli aktivním a rázuje-li z kontrimentu na kontinent jako ten obr v pohádce. Naproti tomu snahou mé školy je odhalit, kolik pozoruhodných věcí i docela obyčejný lenoch, pokud edonutí jen k jediné činnosti-dívat se. Proto jsem vybral nejlínější osobu kterou znám totiž sebe; a začal jsem psát úplně nesystematicky postřehy o zajímavých věcech, na něž jsem náhodou narazil, když jsem chodil velmi volným krokem povelmi omezeném prostoru. Řekne-li někdo, že jsou to samé hlouposti, které jsem zveličil, upřímě mu poděkuju neboť pochopil, oč mi jde. Řekne-li někdo, že dělám z komárů velblouda a z krtinců hory, pyšně přiznám, že tomu tak je. Neboť si dovedu představit úspěšnější a produktivnější výroby, než dělat zrovna tohle. A dovolil ne právě nevýznamného něco dodat, že totiž krtince

jsou hory; jenže se člověk musí strát trpaslíkem jako Pavel, aby to objevil. Mám své pochybnosti o skutečných hodnotách tohoto horolezectví, kdy se člověk snaží dostat na vrchol všeho a všechno přehlížet. Nejslavnější z alpských vůdců byl ďábel, když vzal Ježíše na vysokou hodu a ukázal mu všechna království světa. Ale ďáblova radost, když stanul vysoko nebyla radost z velikosti, nýbrž z toho, že viděl malost, protože všichni lidé tam dole vypadali jako hmyz. Teprve z údolí vypadají věci velké; z roviny se zdají vysoké; a já jsem dítě z roviny a nestojím o toho slavného alpského vůdce. Pozdvihuji svých očí k horám, odkudž mi přišla pomoc; ale nebudu tam zvedat svou kostru pokud nezbytně nutné. Všecko záleží na psychologickém přístupu; a v této chvíli je můj přístup docela pohodlný: Zůstanu klidně na svém místě a zázraky a dobrodružství si na mně budou sedat jako Mouchy. A je jich hodně, za to Vám ručím. svět nikdy nezajde na nedostatek divů; Pouze na nedostatek údivu.